

Lliurament del Premi Solidaritat 2008 (Palau del Parlament, 17 de febrer de 2009)

El president

Molt bona tarda. Siguin benvingudes i benvinguts al Parlament de Catalunya.

“Una de les situacions més tràgiques per què la humanitat en el seu conjunt ha de sentir tant dolor com vergonya és que hem construït un món en què la majoria dels pobres són nens i nenes. I el que encara és més greu, hem fet un món en què la majoria dels nens i nenes són pobres”.

Els acabo de llegir una cita del polític, ambientalista i economista xilè Manfred Max-Neef, autor de dues conegudes tesis –“Economia descalça” i “Desenvolupament a escala humana”– en què identifica i retrata nou necessitats humanes bàsiques: la subsistència, la protecció, l'afecte, la comprensió, la participació, la creació, l'esbarjo, la identitat i la llibertat.

I he triat aquesta cita per començar aquest acte perquè he trobat que anava com l'anell al dit esmentar-la justament en un acte com aquest –el Premi Solidaritat–, que s'ha convertit en un referent nacional d'excel·lència i de reconeixement de tasques i trajectòries de treball a favor dels drets fonamentals de les persones, però que, a la vegada, té també un component de denúncia i d'avís a la consciència humana que encara ens queda molta feina per fer.

Seguint l'ordre previst en aquest acte, dono la paraula, en primer lloc, al senyor Jaume Saura, president de l'Institut dels Drets Humans de Catalunya.

El Sr. Jaume Saura (president de l'Institut dels Drets Humans de Catalunya)

Moltes gràcies. Molt honorable president del Parlament de Catalunya, digníssimes autoritats, amics i amigues, el lliurament d'aquest premi, d'aquest Premi Solidaritat, per vint-i-dosena vegada, ens dóna l'oportunitat, a l'Institut de Drets Humans de Catalunya, de reconèixer la trajectòria d'una persona, a vegades d'una entitat, doncs, que ha destacat per la defensa dels drets humans a casa nostra i també, des de fa ja

més de deu anys, de reconèixer la tasca d'un periodista, que treballa en mitjans de comunicació de casa nostra, que també destaca per aquesta tasca.

També és una oportunitat per fer una reflexió sobre la situació dels drets humans a casa nostra i al món. I, en aquest sentit, no fa gaire, fa un parell de mesos, hem celebrat –i crec que val la pena recordar-ho perquè no quedi només en una celebració conjuntural– el seixantè aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, un instrument que, crec jo, val la pena seguir reivindicant, seixanta anys després de la seva adopció. Igual com cal seguir reivindicant, doncs, el títol I de la Constitució espanyola o el títol I de l'Estatut de Catalunya o tants instruments –i en honor del nostre guardonat d'enguany–, doncs, també el vintè aniversari de la Convenció internacional sobre els drets dels infants, que se celebrarà aquest any a final de l'any 2009.

Per tant, si hem de fer un diagnòstic d'aquesta situació dels drets humans al món i a casa nostra, doncs, necessàriament ha de ser ambivalent. D'entrada, d'instruments internacionals i nacionals no ens en falten; fins i tot de mecanismes efectius de garantia d'aquests drets, a molts llocs, tampoc no ens en falten.

Això no impedeix, però, afirmar que, malgrat que hi ha una cultura cada cop més impregnada de drets humans, que cada cop està més interioritzada la necessitat de defensar, de protegir, de reconèixer els drets humans, malgrat això, les violacions dels drets humans continuen essent una realitat a tot arreu. I a tot arreu vol dir també a casa nostra i, per descomptat, a molts llocs del món.

I en aquestes violacions dels drets humans pateixen normalment els més febles; els nens, per descomptat, a vegades, de forma gravíssima –els nens soldat, el treball infantil, els nens i les nenes que no poden anar a l'escola perquè han de treballar–, altres col·lectius. Hi insisteixo, no és només coses que passin molt lluny; la violència contra les dones, és un altre exemple dramàtic de vulneració dels drets humans, un exemple que ens toca molt de prop i que, a més, no és sinó l'exemple més extrem i més greu d'un virus molt més estès que és el de la discriminació, el de la falta d'igualtat de les dones en tots els àmbits –l'àmbit laboral, l'àmbit familiar, etcètera.

Altres col·lectius..., el col·lectiu homosexual, hi han llocs al món on encara està perseguida amb la pena de mort, l'orientació sexual. O bé, els drets socials, en època de crisi, doncs, estan patint també a tot el món.

I en tots aquests contextos, en les situacions més difícils que un pugui imaginar, apareixen persones que defensen els drets humans i que ho fan en situacions a vegades molt difícils –a vegades molt difícils–, amb perill de la seva vida. I això ho ha volgut reconèixer Nacions Unides amb l'establiment d'aquesta figura dels defensors i defensores dels drets humans i en el reconeixement que no tan sols tenim dret de fruit dels drets humans, també tenim dret de protegir els drets humans, de conèixer-los, difondre'ls i fer-los respectar, els nostres i els dels altres, de fer reconèixer els drets humans.

Hi ha una resolució molt recent de l'Assemblea General en què demana als governs de tot el món, a tota mena de governs que “adoptin”, diu, “mesures necessàries, a nivell local i nacional, per garantir la protecció dels defensors dels drets humans, en particular, en èpoques de conflicte i de manteniment de la pau”.

Naturalment, la situació dels defensors i defensores de drets humans a casa nostra no és tan dramàtica; no estem parlant d'una situació de conflicte, una situació de perill per a la pau nacional o internacional. Però crec que val la pena dir que la feina que han fet, que fan aquests defensors i defensores dels drets humans és impagable; és una feina de sensibilització cap a la societat, de denúncia de les violacions, d'acompanyament i d'assistència a les víctimes, per tant, és una feina que cal reconèixer, que cal, ni que sigui un cop l'any, guardonar o, com dic, reconèixer.

Des de l'Institut, i jo particularment, creiem que hi ha molts elements per fer una societat més justa, on els conflictes es puguin resoldre de forma pacífica. Però, un element clau, hi insisteixo, no l'únic, però un element clau per a una societat més justa és el respecte, la interiorització dels drets humans.

I val la pena que les persones que, mitjançant la defensa dels drets humans, fan una societat més justa, doncs, tinguin aquest reconeixement ni que sigui un cop l'any.

Per tant, i per aquest motiu, per a nosaltres és una satisfacció, un orgull, doncs, que avui puguem guardonar aquestes dues persones: Jordi Cots –ja s'ha dit–, amb una trajectòria llarguíssima de defensa d'aquest col·lectiu tan important i tan vulnerable

com són els infants i els adolescents, amb una tasca molt de proximitat, i també Carlos Nadal, Carlos Nadal amb una visió completament diferent, una visió del món, en fer-nos entendre que l'arrel dels conflictes moltes vegades són les injustícies socials; molt abans que es parlés de globalització, Carlos Nadal, doncs, ja ens explicava com era el món i com funcionava el món, aquest món global.

Per tant, hi insisteixo, per a nosaltres és un gran honor que hagin acceptat aquests dos guardons i, per descomptat, una grandíssima satisfacció que un cop més el Parlament de Catalunya, a qui vull donar les gràcies en la persona del seu president, doncs, hagi acceptat de fer d'hoste d'aquest acte.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Saura. Seguidament, donem la paraula al senyor David Bondia, director de l'Institut de Drets Humans de Catalunya, que ens farà la glossa del guardonat i del destinatari de la Menció Especial Mitjans de Comunicació.

El Sr. David Bondia (director de l'Institut de Drets Humans de Catalunya)

Molt honorable senyor president del Parlament de Catalunya, digníssimes autoritats, amics i amigues, Jordi Cots i Moner és doctor en dret per la Universitat de Barcelona, on va defensar la seva tesi doctoral sobre la Declaració Universal dels Drets dels Infants de les Nacions Unides. Va exercir de mestre, de director d'escolar i d'advocat, i, en especialitzar-se en dret de família, va fer una primera aproximació al coneixement dels problemes de la infància.

Va treballar al Departament de Benestar Social, on va ser responsable del Pla de suport a les famílies. Entre altres activitats, va impulsar la celebració a Barcelona de l'Any de l'Infant i va crear la Comissió de la Infància, dins de Justícia i Pau, que va esdevenir membre del Bureau International Catholique de l'Enfance.

Totes aquestes activitats el van portar a esdevenir l'adjunt al síndic de greuges per als infants, i va fer un treball important i imprescindible per tal de garantir els drets d'aquest col·lectiu especialment vulnerable.

Al marge de la tesi doctoral i de col·laboracions en diverses revistes literàries, jurídiques i socials, ha publicat també dos contes infantils: “L'avet valent” i “La pluja que va ploure per primera vegada”.

Entre les distincions que ha rebut destaquen la Medalla President Macià al mèrit al treball, el Premi Solidaritat de l'Ajuntament de Barcelona, el Premi de la Fundació Jaume I, d'Actuació Cívica, el Premi Janus Korczak, del Consorci de Premis Nacionals d'Infància de Catalunya, i el tercer guardó Rosa Sensat, de la qual va ser cofundador.

El jurat del Premi Solidaritat ha volgut reconèixer en la trajectòria d'aquest activista incansable el paper de pioner a Catalunya tant en la promoció, protecció i garantia dels drets dels nens i les nenes com a col·lectiu vulnerable com en el reconeixement dels drets i les llibertats que li són propis.

És per tot això que l'Institut de Drets Humans de Catalunya va decidir atorgar el vint-i-dosè Premi Solidaritat al senyor Jordi Cots.

El premi es materialitza en l'escultura realitzada pel senyor Jaume de Córdoba.

El Sr. Jordi Cots

President, amics, les meves netes, agraeixo molt aquest premi i em plauen especialment els termes que es fan servir per atorgar-lo; això que diuen de la dedicació professional i el compromís personal, perquè, de fet, mai no he sabut distingir ben bé una cosa de l'altra: el compromís ha nodrit la dedicació i a l'inrevés. A més, sempre he tingut la sort de topar, en totes circumstàncies, amb persones que actuen d'aquesta manera.

És també una satisfacció que aquest premi es doni al Parlament, on tants anys he vingut per dedicació professional acompanyant el síndic a parlar de la infància i, després, per compromís personal, he continuat venint per demanar més coses per als infants.

També vull dir que, per mi, no és un accident que el premi es lliuri aquest any 2009, en què es commemora, com ja ha dit el president, el vintè aniversari de la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de l'infant.

Un dels propòsits d'aquest aniversari és fer arribar a la consciència de tothom que els drets dels infants i els adolescents ja formen part, en plenitud i en un pla d'igualtat, del

sistema general dels drets humans, perquè això encara no s'ha produït i, amb això, tot prendria sentit; podríem dir amb senzillesa, per exemple: “Els infants també”, en lloc d'anar dient: “Abans de res, els infants”, amb aquest deix assistencial que encara té. La vida dels infants i la vida dels adults ja seria, aleshores, una sola i única història com volia ja fa tants anys Janus Korczak.

Aquest any, el Parlament ha de pensar especialment en els infants. Ja hi ha entrat una llei d'infància però una llei –ho sabem prou– no serà res si no té un aire.

Del Parlament esperem que el debat d'aquesta llei tingui una gran altesa de mires i n'esperem, més encara, que l'aprovació simplement d'aquesta llei; n'esperem un gran pacte que l'asseguri, fins i tot, diria, un pacte no escrit, un pacte en profunditat, sincer, amb convicció.

A mi em sembla que les coses de la infància, de tota infància, s'han de fer amb naturalitat i tenim un dèficit de naturalitat, perquè la naturalitat és el que més costa.

Res més.

El Sr. David Bondia

Carlos Nadal pertany a una família de periodistes il·lustres –el clan dels Nadal–, que van lluitar per mitjà de la paraula i la lletra contra la repressió franquista i van servir de referent als membres més destacats i heterogenis de col·lectius que lluitaven per les llibertats democràtiques, com Gutiérrez Díaz, Antoni de Senillosa, Albert Manent i Àngel Latorre entre d'altres.

Carlos Nadal, durant molts anys, es va dedicar a la docència com a professor de llengua i literatura espanyoles a l'Escola de Periodisme de Barcelona, i com a professor de relacions internacionals a la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Carlos Nadal va començar a treballar a la secció internacional de “La Vanguardia” el 1967, de la qual va ser redactor en cap. Com a periodista, sempre va defensar i lluitar perquè els mitjans de comunicació poguessin exercir la llibertat d'expressió en temps on aquest dret era coartat pel règim franquista.

Ara, Carlos Nadal, ja retirat, escriu un article setmanal –“Week-end”– al diari “La Vanguardia”, sobre l'actualitat internacional, una referència essencial en l'anàlisi de la situació política mundial.

Carlos Nadal no tan sols ha escrit i descrit la realitat internacional, sinó que també ha format almenys tres generacions de periodistes gràcies al seu tarannà liberal i democràtic i, sobretot, al seu esperit i la seva dedicació didàctica.

És per aquest motiu que l'Institut de Drets Humans de Catalunya va decidir atorgar la Menció Especial Mitjans de Comunicació, que reconeix els treballs periodístics en l'àmbit dels drets humans, al periodista Carlos Nadal per la seva lluita a favor de la llibertat d'expressió dins l'exercici del periodisme.

Lliura la Menció Especial Mitjans de Comunicació el molt honorable senyor Ernest Benach, president del Parlament de Catalunya.

El Sr. Carlos Nadal

Senyor molt honorable president, senyors Saura i Bondia, senyores i senyors, m'hauran de perdonar que hagi hagut de fer un giravolt per venir aquí, perquè, malauradament, he estat fa molts pocs dies amb un tràngol bastant fort que m'ha obligat a estar hospitalitzat quinze dies i encara em trobo, doncs, amb la feblesa pròpia de la persona que ha estat en aquestes condicions. De tota manera, no he volgut eludir ser aquí present per rebre aquest premi que m'honora i de cap manera volia no ser jo en persona qui el rebia.

Per això vull expressar la més sincera gratitud a la junta de l'Institut Català de Drets Humans pel guardó concedit i dir que em gratifica especialment el fet de ser un premi atorgat per un organisme que té com a fi la defensa, el manteniment i la difusió dels drets fonamentals de la persona humana, tasca que toca de manera molt directa a la professió periodística, que porto exercint des dels cinquanta-tres anys –en realitat, jo a “La Vanguardia” hi entro l'any 56, no el 67– i, concretament des de fa trenta-tres anys, com a analista de política internacional amb un article dominical a “La Vanguardia”.

És una llarga experiència que m'obliga a analitzar els esdeveniments, tenint en compte factors polítics, sociològics, econòmics, culturals, i àdhuc religiosos, però que,

sempre de manera inevitable, condueix a la qüestió extremament viva i palpitant de les persones humanes i el respecte que mereixen i que, en tantes ocasions, se'ls nega com a subjectes que són de drets fonamentals.

Ésser periodista especialitzat en afers internacionals durant tant de temps em dóna la perspectiva de la infinitat i, fins i tot, l'horror de les formes de conculcació d'aquests drets.

Règims dictatorials o d'opressió ideològica o religiosa, guerres d'alliberament nacional o revolucionàries, guerres d'ingerència internacional d'un país en un altre, lluites tribals, terrorisme i repressió, tot això forma un espectacle verdaderament paorós que, des del punt de vista del periodista dedicat a informar o analitzar aquests esdeveniments, es té sempre en compte. No es pot eludir de cap manera el fet aquest que, a dintre de tota informació i de tota anàlisi, hi ha la qüestió humana, la qüestió de què parlava l'amic Cots, justament, dels infants, de les dones, dels vells o dels homes corrents que sofreixen, que estan sotmesos a unes violències horroroses que hem viscut tots, que tots hem vist i que són encara presents –barris, per exemple, de la guerra de l'Iraq, que encara està present.

Per això, aquesta lluita del periodista és constatar que, si hem deixat darrere un segle XX d'exemples esfereïdors d'accions inhumanes, sovint contra poblacions senceres o genocidis, hem entrat en el segle XXI amb una trista continuïtat de fets de la mateixa naturalesa. No ha canviat tant. Sí que al segle XX hi han hagut els horrors terribles de l'Holocaust, per exemple, o les guerres mundials, però actualment no podem oblidar els problemes, les guerres d'Àfrica, per exemple, de Rwanda, de Burundi, del Congo, les guerres que hi va haver a Angola, a Moçambic, a Sierra Leone, on als infants se'ls donen armes perquè matin i on la destrucció més inhumana és estesa d'una manera vertaderament paorosa.

Aquesta dolorosa realitat fa caure sobre el professional de la informació, de l'analista, un deure especial de responsabilitat, d'honestedat, de rigor. El periodista no pot eludir tot això. Pot parlar de qualsevol tema però sempre s'adona que està tocant aquesta cosa palpitant i viva que és l'agressió a les persones humanes, la terrible agressió a les persones humanes, que està extraordinàriament estesa al nostre món. I això dóna

al periodista una sensació que és altament responsable, que no pot eludir de cap manera aquests fets, que ho ha de tenir present i ho ha de comunicar.

Jo he tingut la sort com a professional –com a periodista– d'entrar l'any 56 a “La Vanguardia” i treballar, des de llavors, a la secció internacional i tenir contacte amb unes persones, amb uns professionals, que eren gent terriblement honesta, terriblement sincera, terriblement verdadera, que havien viscut feia poc, quan jo hi vaig entrar, la guerra mundial, la Segona Guerra Mundial, i que havien hagut de lluitar amb els instruments a l'abast, que eren pocs, contra una pressió molt gran per defensar la causa que llavors era la més noble, que era la dels aliats contra l'Alemanya nazi i la Itàlia feixista. Era molt difícil llavors..., amb el règim franquista, era molt difícil aquesta tasca. S'havia de fer utilitzant un llenguatge especial però que el lector entenia perfectament.

Jo, quan arribo a la redacció de “La Vanguardia”, rebo la influència d'aquestes persones honorades, d'aquests periodistes de molt valor que s'hi jugaven molt amb aquesta feina, s'hi jugaven el treball, s'hi jugaven el possible maltractament i s'hi jugaven, fins i tot, la independència, s'hi jugaven l'empresonament, com va passar amb la persona del meu germà, Santiago Nadal, que va ser empresonat precisament per defensar la llibertat i la democràcia amb un article concret que va caure malament al règim i li va costar, doncs, una de les situacions realment més difícils que es pot viure.

El meu germà Santiago era un periodista excepcional, que va fer de la informació internacional a “La Vanguardia” un model en els anys difícils del compromís del franquisme amb el nazisme alemany i el feixisme italià durant la Segona Guerra Mundial. Defensar amb habilitat la causa dels aliats li va costar, fins i tot, com he dit, l'empresonament.

A ell dec d'alguna manera la meva trajectòria professional i, per tant, el premi que acabo de rebre generosament de l'Institut Català dels Drets Humans, pel qual em sento altament honorat.

El president

Il·lustres membres de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats, síndic de greuges, president de l'Institut de Drets Humans de Catalunya, guardonats, senyores,

senyors, el Premi Solidaritat, instituït i atorgat per l'Institut de Drets Humans de Catalunya, dóna enguany una especial transcendència –i, com ja s'ha dit, no és pas una casualitat– a un dels valors universals més importants: els drets humans de la infància i l'adolescència.

Recollim el repte, senyor Cots, recollim el repte que ens ha llançat avui aquí, que, en definitiva, penso que no deixa de ser absolutament coherent amb tota la seva trajectòria i que em fa l'efecte que enguany, precisament, és especialment important que ho puguem fer.

La Convenció de les Nacions Unides sobre els drets dels nens afirma que “els drets de participació són necessaris per créixer com a persones, es consideren voluntaris, però requereixen la iniciativa personal i han de ser actius”.

En la Convenció de les Nacions Unides, aquests drets són els d'opinió, de llibertat d'expressió, de pensament, de consciència i de religió, de llibertat d'associació, de protecció de la vida privada i de dret a una informació adequada.

Fa poc més d'un any, el Parlament va organitzar una jornada per la inclusió social i la lluita contra la pobresa, fruit de l'acord de tots els grups parlamentaris en el si de la Comissió de Benestar i Immigració i també de la voluntat expressada per la Mesa del Parlament d'obrir el debat parlamentari a tota la ciutadania.

I és per això que he volgut començar avui, encara que fos de manera aïllada, amb la cita de Manfred Max-Neef per recordar, d'una banda, la lluita que lliurem contra la pobresa, batalla que agafa més transcendència si cal en el context de la crisi econòmica global en què ens trobem avui dia, i per evocar, de l'altra, una estadística tan freda i real com colpidora. La majoria dels pobres són xiquets i xiquetes, la majoria dels xiquets i xiquetes són pobres.

Aquesta trista radiografia de l'actualitat, aquest retrat que hauria de pesar més en la consciència de tots plegats, no és tan lluny de casa, per bé que sovint es vulgui relacionar amb països subdesenvolupats.

La pobresa s'intensifica i cada vegada hi ha més gent per sota del llindar de la pobresa. Sense anar més lluny, aquí a Catalunya aquesta pobresa gairebé supera una cinquena part de la població i del milió de persones pobres que hi ha –ho

repeteix, a Catalunya—, entre 100.000 i 120.000 són nens i joves que, d'aquesta manera, estan condemnats a l'exclusió o tenen un risc molt important de patir-ne.

A escala global, el panorama és molt més esborronador encara. Cada any, 10 milions de xiquets menors de cinc anys moren a causa de malalties fàcilment evitables. Més de deu mil moren o queden greument lesionats a causa de les mines antipersona. Arreu del món, 250 milions de xiquets i xiquetes entre quatre i catorze anys treballen i 120 milions d'aquests ho fan en condicions d'explotació. A més, 150 milions de xiquets i xiquetes pateixen desnutrició, 145 milions d'infants de sis a onze anys no van a classe i 30 milions més són víctimes d'explotació sexual pels traficants.

Aquesta és la realitat. És dura, però és la realitat. Nens i nenes que han de suportar la greu vulneració dels seus drets, malgrat les declaracions, els protocols o els plans encaminats a protegir-los.

No ens podem quedar, evidentment, només amb l'anàlisi negativa, tot i que realista; intentem també fer la lectura més positiva i destacar especialment la voluntat optimista de la gent que treballa dia a dia per canviar aquestes dinàmiques i avançar, encara que sigui amb petits passos, cap a un món més just i més solidari, perquè el món el canviem amb petits passos com, de fet, ens han demostrat les persones que avui tenim l'honor de guardonar.

Tenim a les nostres mans poder millorar la societat on vivim, aquesta és la seva més important lliçó.

No pensin que això que els dic és una utopia o un somni irrealitzable. Estic convençut que, si tots plegats hi dediquem esforços i temps, si la ciutadania, la societat civil, les institucions d'aquest país es donen la mà en la lluita contra les desigualtats i contra la violació dels drets humans dels infants i dels adolescents, llavors serem capaços de, pas a pas, construir una societat millor, més justa, més igualitària, per tant, més lliure.

Els demano, doncs, un esforç més perquè el resultat valdrà la pena. Cada dia, un pas més.

Com deia, avui comptem en aquest auditori amb dues persones que fa temps que prediquen amb l'exemple i que ens mostren el camí que cal seguir per arribar a aquest món que somniem, que desitgem.

El senyor Jordi Cots i el senyor Carlos Nadal són dos exemples excel·lents que, amb el treball de cada dia, es pot construir, es construeix, de fet, una societat millor, i és per això que vull fer-los arribar l'agraïment i el reconeixement solemne en nom del Parlament de Catalunya per la tasca que fan a favor del respecte i de la plena realització dels drets dels infants i els adolescents i dels drets humans en el seu conjunt.

Senyor Cots, moltes felicitats pel Premi Solidaritat 2008. En primer lloc, gràcies per escoltar els infants. Vostè va afirmar en una tesi que, per mi, és de referència que “els adults no sabem escoltar els infants”. Doncs, bé, vostè i la gent com vostè no tan sols han demostrat que sí que els saben escoltar, sinó que, a més, amb el seu exemple, ens mostren a la resta com fer-ho per millorar cada dia.

I gràcies també per ajudar en la participació social d'aquests infants i dels adolescents; això és, en la seva incorporació a la ciutadania activa, al sentit de ciutadania i l'esperit cívic que, de fet, són els valors de futur més importants perquè una societat sigui avançada i, fins i tot, moderna.

Senyor Carlos Nadal, l'enhorabona per la Menció Especial Mitjans de Comunicació. Gràcies per fer aquest periodisme combatiu i valent a favor de la llibertat d'expressió quan el més fàcil, sovint, és callar, és no posar-se en problemes; per predicar amb l'exemple i fer un periodisme de denúncia, independent, compromès, en definitiva, una cosa tan important com és un periodisme de valors.

Gràcies també per ser un exemple no tan sols per als seus companys de professió, sinó per al conjunt de la societat i per dignificar una feina que pot ajudar a crear consciència i generar una nova militància social i cívica de ciutadans cada vegada més compromesos i més solidaris en la cerca i la construcció d'un país millor, d'un món millor.

No seria just acabar les meves paraules sense tornar a fer un agraïment, que no perquè el faci cada any deixa de ser absolutament necessari que el repeteixi, i no és altre que agrair a l'Institut de Drets Humans la constant sensibilització i promoció dels drets humans, les llibertats i la democràcia al nostre país per fer de la nostra societat un espai de convivència i solidaritat. Som nosaltres, de debò, que els donem les gràcies per poder fer aquest premi aquí.

Moltes felicitats, doncs, als guardonats d'enguany. Recordar una vegada més que les xiquetes i els xiquets constitueixen l'esglaió més fràgil i més vulnerable de la societat, i esperonar tothom a combatre aquestes desigualtats i aquestes injustícies per a un futur millor, ja que la situació actual de la nostra infància serà el reflex de la nostra societat del demà.

Gràcies a tots vostès per la seva assistència i per poder compartir aquest vespre amb tots nosaltres.

Bona nit.